

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἅγίου Ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὕχος δ'

Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Μαρτυρίου ἐν αἷματι, τὴν στολήν σου Ζηνόβιε, ἐπιχρώσας ἔνδοξε ἀπετέλεσας, ἵερωτέραν ἐν χάριτι, μεθ' ἡς εἰσελήλυθας, ώς σοφὸς Ἀρχιερεύς, τῶν Ἅγιων εἰς Ἁγία, θῦμα ἄμωμον, διὰ σὲ τῷ τυθέντι καὶ τελείᾳ, προσφορὰ καθαρωτάτη, ἀνενεχθεὶς Ἱερώτατε.

Ξεομένου τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς σου τὸ ἔνδοθεν, κάλλος διεδείκνυτο ἀξιάγαστε, Ἱερομάρτυς λαμπρότερον, θεόφρον Ζηνόβιε, ἱερέων καλλονή, Ἀθλοφόρων τὸ καύχη μά, τῶν θαυμάτων τε, ἡ ἀέναιος βρύσις τῶν πνευμάτων, ἀκαθάρτων ὃ διώκτης, καὶ βραβευτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Συναθλεῖν σοὶ προήρηται, ἀδελφὰ συμφρονούσά σοί, Ζηνοβία πάνσοφε ἡ ὁμαίμων σου, τὰ τῶν λεβήτων γὰρ βράσματα, ἀνδρείως ὑπήνεγκε, τοῦ πυρὸς τὴν ἀπειλήν, καὶ τὸν βίαιον θάνατον, ὅθεν ἔτυχε, μετὰ σοῦ τῶν στεφάνων τῶν τῆς νίκης, καὶ τῆς ἄνω βασιλείας, Ἱερομύστα Ζηνόβιε.

Δόξα... Ὕχος πλ. δ'

Ιωάννου Μοναχοῦ

οἱ δὲ τοῦ Στουδίου

Ἀσματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὡς φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν πανευσεβῶν Ἀθλητῶν, Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας, οὗτοι γὰρ τῆς Τριάδος γεγόνασιν ὑπέρμαχοι, καὶ ἐν σταδίῳ ἀνδρείως, τὸν ἀόρατον ἔχθρόν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν αἷματι ἀπέπνιξαν, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον ἔνδοξως ἐκομίσαντο, διὸ πρὸς αὐτοὺς ἀναβοήσωμεν. Ζεῦγος ἄγιον Κυρίω, εὐλογημένη δυὰς καὶ πεφωτισμένη, τὸν Σωτῆρα πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Ἀντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις πανσμάμητε, Θεοτοκε, σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψει καὶ νόσοις, καὶ ταὶς στενοχωρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὁρῶσα ἡ πανάμωμος Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὥδύρετο βοῶσα. Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνούντας σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἔγονται οἱ Κανόνες της Ὀκτωβρίου, καὶ τῶν Ἅγιων ὁ παρών.

Ποίημα Ιωσῆφ

Ωδὴ α' Ὕχος πλ. δ'

Ἄσμα ἀναπέμψωμεν

Θρόνῳ παρισταμενος Θεοῦ, ὡς ἱερεὺς εὐπρόσδεκτος, καὶ μάρτυς ἄριστος, Ζηνόβιε τρισμάκαρ, τοὺς πόθῳ τιμώντας σου, μνήμην τὴν φωτοφόρον, τῶν τοῦ βίου λύτρωσαι σκανδάλων.

Αἴγλη φωτιζόμενος Σοφέ, τῆς τρισηλίου λάμψεως, σκότος διέλυσας, Ἐλλήνων δυσφημίας, καὶ φέγγει τῶν λογων σου, πάντα καταφωτίσας, νῦν μετέβης πρὸς ἄδυτον φέγγος.

Ἄνθραξ δεδειγμένος νοητός, πυρὶ προσαναπτόμενος, τοῦ θείου Πνεύματος, ἀπάντων τὰς καρδίας, ὑφῆψας πρὸς ἔρωτα, θεῖον Ιερομύστα, καὶ τὴν πλάνην κατέφλεξας πᾶσαν.

Θεοτοκίον

Χαίροις ό πανάγιος ναός, ό πόκος ό θεόδροσος, ἐσφραγισμένη πηγή, τοῦ ἀθανάτου ρείθρου, τὴν ποίμνην σου Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

΄Ωδὴ γ'

Τὸν φόβον σου Κύριε

Τῷ μύρῳ τῆς χρίσεως τοῦ Πνεύματος, κεχρισμένος Ζηνόβιε, ἵεράτευσας ως Ἀγγελος, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Ψυχῶν ἐπιμέλειαν δεξάμενος, γεωργία θείου Πνεύματος, καρποφόρους ταύτας ἔδειξας, διὸ τῆς τοῦ Κυρίου, χαρὰς ἡξιώθης.

Όμαίμων σοὶ σύμφρων ἀναδέδεικται, Ζηνοβία ὥς Ζηνόβιε, συναθλεῖν γὰρ σοὶ προήρηται, καὶ σοὶ συναπολαύειν, τῆς ἐνθέου δόξης.

Θεοτοκίον

Τριάδος τὸν ἔνα ἀπεκύησας, τὸ ἀνθρώπινον φορέσαντα, Παναγία Μητροπάρθενε, ὃν αἴτησαι σωθῆναι, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας.

΄Ο Είρμος

«Τὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ ἡμῖν στερέωμα, τοὶς σὲ ἐν ἀληθείᾳ, ἐπικαλούμενοις».

Κάθισμα Ἡχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τὴν σοφὴν ξυνωρίδα τῶν Ἀθλητῶν, εὐφημήσωμεν πίστει μαρτυρικῶς, Ζηνόβιον ἄπαντες, τὸν ἀήττητον Μάρτυρα, Ζηνοβίαν ὥσαύτως, τὸ ζεῦγος τὸ τίμιον, ως κρατήρας θεία, προχέοντας νάματα, ὅθεν ἀενάως, καθ' ἑκάστην ἀντλοῦμεν, πιστῶς τὰ ίάματα, εὐσεβῶς ἀνακράζοντες. Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἄσθενεία βαρεῖα.. περιπεσῶν, καὶ δεινῶς ἐν τοῖς πόνοις κατακαμφείς, οὐ φέρω τὸν καύσωνα, τῆς δεινῆς ράθυμίας μου, ἀλλ' ὁ εἰδὼς ἐκάστου, Σωτὴρ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ως Πατὴρ παιδεύων, τοὺς γνώμη σοὶ πταίσαντας, σὺ μὲ ἀνάστησον, δυνατὸς γὰρ ὑπάρχεις, ίάσθαι νοσήματα, καὶ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἵνα πάντοτε κράζω σοί. Μεγάλα σου τὰ ἔργα Σωτήρ, φοβερά τε ὄντως τὰ θαυμάσια, καὶ γὰρ πιστοὺς λυτροῦσαι, λιταὶς τῆς τεκούσης σε.

΄Η Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὁρῶσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτήν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο καὶ συνοχὴ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρός αὐτὸν ἐβόα. Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σὲ τῶν Ἐβραίων, ἀνομώματος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, δόξος καὶ τὴν τρήσιν τῆς πλευρᾶς, χολήν τε, οἴμοι! καὶ ἥλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοὶς θείοις παθήμασι.

΄Ωδὴ δ' ΄Ἐπέβης ἐφ' ἵππους

΄Υψόθεν ἐφάνης, ἄθλοις σεπτοὶς ώραιότατος, καὶ ἐδέξω στεφάνους τῆς νίκης σοφέ, καὶ αἰωνίου ἔτυχες ἀγαλλιάσεως, διὸ σὲ εὐφημοῦμεν, Μάρτυς ιεράρχα Ζηνόβιε.

Τὸν ξύλῳ ταθέντα, ἐθελουσίως μιμούμενος, ἀνηρτήθης ἐξέσθης Ζηνόβιε, καὶ τῆς φθορᾶς Μακάριε καὶ τῆς νεκρώσεως, ἀπεδύθης τὸ πάχος, ἄφθαρτον στολὴν ἐνδυσάμενος.

Εὐχή σου ἐδραία, τὰ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα, κατεβλήθη ναοὶ δὲ ἐρράγησαν, ἀρραγεστάτη πίστει σου ἀφανιζόμενοι, ὥς Ζηνόβιε Μάκαρ, Τερομαρτύρων τὸ καυχημα.

Θεοτοκίον

Τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τοὺς ἐκ Θεοῦ ξενιτεύσαντας, ἐν αὐτῷ ὡκείωσας Πανύμνητε, μεγαλοφώνως ὅθεν σε, πίστει δοξάζομεν, καὶ κραυγάζομεν. Χαῖρε, πάντων γηγενῶν τὸ διάσωσμα.

΄Ωδὴ ε'
Τίνα τὶ μὲ ἀπώσω

Ἡ τοῦ θήλεος φύσις, Πνεύματι νενεύρωται θείω καὶ ἥσχυνε, τὸν τὴν Εὔαν πάλαι, τὴν προμήτορα ἔξαπατήσαντα, καὶ τῆς θείας δόξης, ἐν οὐρανοῖς κατηξιώθη, Ζηνοβία τοὶς ἄθλοις ἐκλάμπουσα.

Ομβροτόκος νεφέλη, γέγονεν ἡ γλώσσα σου ως ὑετίζουσα, εὺσεβείας ὅμβρους, καὶ πιστῶν τὰς καρδίας ἀρδεύουσα, καὶ πρὸς εὐκαρπίαν, τὰς διανοίας ὁδηγοῦσα, ἐναρέτων Ζηνόβιε πράξεων.

Παρθενίας ἀκτίσι τῆς φιληδονίας τὸ σκότος ἐμείωσας, καὶ φωτὶ τῶν ἄθλων, ἀθεϊας τὴν νύκτα ἡφάντισας, Ζηνοβία Μάρτυς, τοῦ Ἰησοῦ ὡραία νύμφη, καταγώγιον θεῖον τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτίας βαρέα, πάντοτε περίκειμαι φορτία Ἀχραντε, καὶ βοῶ σοί. Τούτων, μεσιτεία, τὴ σὴ μὲ ἐλάφρυνον, σὺ γὰρ εἰ προστάτις, ἀμαρτωλῶν δεδοξασμένη, Λυτρωτήν καὶ Σωτήρα κυήσασα.

΄Ωδὴ ζ'
Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Ἡ δέησις τῆς ἐνθέου ψυχῆς σου, προσεδέχθη ὡς θυμίαμα Πάτερ, εἰς γὰρ ὄσμήν, εὐωδίας παμμάκαρ, τῶν παθημάτων Ζηνόβιε ἔσπευσας, τοῦ λάμψαντος ἐκ γυναικός, καὶ τὴν συμπαταν κτίσιν φωτίσαντος.

Τῷ αἴματι τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, καθηγίασας τὴν γήν, τὸ δὲ πνεῦμα, ἐν οὐρανοῖς ἀνελθὸν πρωτοτόκων, τὴν Ἐκκλησίαν ἐνθέως ἐφαίδρυνε, Ζηνόβιε Ιεραρχῶν, καὶ Μαρτύρων περίβλεπτον καύχημα.

Ἐστένωσας τὴν ἀσέβειαν Μάκαρ, πλατυσμῶ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, καὶ τὰς ὁδούς, τὰς εἰς ταύτην φερούσας, τοὶς πλανωμένοις λαοὶς καθυπέδειξας, καὶ ἔσωσας τούς χαλεπῶς, θαλαττεύοντας πλάνης τοὶς ὕδασιν.

Θεοτοκίον

Ωραίωσον τὴν ψυχήν μου Παρθένε, ἀμορφία τῶν παθῶν κρατουμένην, καὶ λογισμοίς, ἀληθοῦς μετανοίας, τὴν ταπεινήν μου καρδίαν ὀχύρωσον, καὶ σώσόν με τὸν ἐπὶ σοί, ἀδιστάκτως Ἅγνῃ καταφεύγοντα.

Ο Είρμος

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἄδη προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς, Ιωνάς. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός μὲ ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἡχος πλ. δ'
Ὡς ἀπαρχὰς

Τοὺς ἀληθείας Μάρτυρας, καὶ εὐσεβείας κήρυκας, τῶν ἀδελφῶν τὴν δυάδα τιμήσωμεν, ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, τὸν Ζηνόβιον ἄμα τὴ σεπτὴ Ζηνοβία, ὁμοῦ βιώσαντας, καὶ διὰ μαρτυρίου τευχαμένους στέφος ἄφθατον.

Ο Οἶκος

Τὸν γενναῖον καὶ μέγαν Ζηνόβιον, ἐν ἀσμάτων ὡδαὶς εὐφημήσωμεν, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν παρθένον καὶ ἀσπίλον Ζηνοβίαν, ὑπάρχει γὰρ σύναθλος. Οὗτοι καθεῖλον ἔχθροῦ φρυάγματα, τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ κατετράνωσαν. διὸ περιφανῶς ἐκομίσαντο, οὐρανόθεν ἀξίως παρὰ Θεοῦ, στέφος ἄφθατον.

Συναξάριον

Τὴ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἅγίων Μαρτύρων Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν αὕταδέλφων.
Στίχοι

- Συγκαρτερεῖ σοὶ Ζηνόβιε τὸ ξίφος,
- Ἡ καρτερόφρων, κὰν γυνή, Ζηνοβία.
- Τμῆθη Ζηνοβίη καὶ ἀδελφεὸς ἐν τριακοστῇ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγίου Ιερομάρτυρος Μαρκιανοῦ, Ἐπισκόπου Συρακούσης, μαθητοῦ τοῦ Ἅγίου Ἀποστόλου Πέτρου.

Στίχοι

- Χριστοῦ τὸν εὐνουν Μαρκιανὸν οἰκέτην,
- Διὰ βρόχου κτείνουσιν οἱ Χριστοκτόνοι.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἅγιων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ἰουλιανοῦ, Μακαρίου, καὶ ἑτέρων δέκα καὶ τριῶν.

Στίχοι

- Σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῆς τιτάνου τὸ ζέον,
- Φέρει Κρονίων, υἱὸν οὐ σέβων Κρόνου.
- Ἰουλιανὸς καὶ Μακάριος ξίφει,
- Ζωὴν ἐφεῦρον τὴν μακαριωτάτην.
- Οὐ πὺρ ἀναφθέν, οὐ ξίφος θηχθέν, Λόγε,
- Δὶς πέντε καὶ τρεῖς ἄνδρας ἐκ σοῦ χωρίσει.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἅγιας Μάρτυρος Εὐτροπίας.

Στίχοι

- Τὴν Εὐτροπίαν οἴα νύμφην λαμπάδες,
- Προύπεμπον οἴκω τοῦ νοητοῦ Νυμφίουν.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Ἀποστόλου Κλεόπα καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῶν Ἅγιων Μαρτύρων, Ἀστερίου, Κλαυδίου, Νέωνος, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Νεονίλλης.

Στίχοι

- Κλαύδιος, Ἀστέριος, ἀλλὰ καὶ Νέων,
- Ἄθλω ξίφους ὁφθησαν ἀστέρες νέοι.
- Ἐπὶ ξύλου ταθεῖσα ἡ Νεονίλλα,
- Ξύλου παλαιὰν ἔξερεύγεται βλαδην.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἅγιων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἐβδομήκοντα, Τερτίου, Μάρκου, Ἰούστου καὶ Ἀρτεμά.

Ταὶς τῶν Ἅγιων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμήν.

Ωδὴ ζ'

Παῖδες Ἐβραίων

Ρείθροις αἰμάτων κατέσβεσας, παναοίδιμε τὸ πὺρ τῆς ἀσεβείας, τῶν θαυμάτων ἡμᾶς, ἐκάστοτε δροσίζεις, τῷ νιφετῷ Ζηνόβιε, τοὺς ἐν πίστει σὲ ύμνοῦντας.

Θεῖον εἰς γνόφον ὑπεισδύσας, τὸν ἀθέατον ὡς θέμις ἐθεάσω, τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, φωτίζοντά σου Μάκαρ, εὐσεβιοφρόνως μέλποντα, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εῖ.

Μάρτυς ὄμαιμων συμφρονοῦσα, καὶ τὰ ὄσια συμπράττουσά σοὶ πόθω, τῆς ἐκεῖθεν χαράς, σὺν σοὶ καταξιοῦται, Ιερουργὲ Ζηνόβιε, μεθ' ἣς πίστει σε τιμῶμεν.

Θεοτοκίον

Τόπος Παρθένε ἀνεδείχθης, ἀγιάσματος ἐξ οὗ Θεὸς ἐφάνη, ἀγιάζων ἡμᾶς, τοὺς πίστει μελωδοῦντας. Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ωδὴ η'

Οἱ θεορρήμονες Παῖδες

Οὐκ ἐδειλίασας ξίφος Ιεράρχα, οὐκ ἐπτοήθης κινδύνους, οὗ κατεπλάγης τὸν θάνατον, ἀθανάτου σὲ δόξης, δεικνύοντα μέτοχον.

Ιερουργὸς μυστηρίων ἀνεδείχθης, καὶ σεαυτὸν ιερεύσας, θῦμα εὐώδες γεγένησαι, καὶ τῆς ἄνω

τραπέζης, Ζηνόβιε ἄξιον.

Θαυματουργίαις ἐκλάμπων Ἱεράρχα, μαρτυρικὰς λαμπηδόνας, περιφανῶς ἐναπήστραψας, καὶ τὸν ζόφον τῆς πλάνης, εἰς τέλος ἐμείωσας.

Θεοτοκίον

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἀναπηγάζοντα οἶνον, Παρθενομῆτορ ἀφέσεως, τῶν παθῶν μὲ τῆς μεθῆς, ἀπάλλαξον δέομαι.

Ο Είρμος

«Οἱ θεορήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

‘Ωδὴ θ' Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή

Ἴστατο πρὸ δικαστικῶν, Παναοίδιμε βημάτων τὴν σάρκωσιν, διαπρυσίω φωνή, ἀνακηρύττων τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τὰ παθήματα αὐτοῦ, σταυρόν τε καὶ θάνατον, καὶ τὴν ἀνάστασιν, δι' ἣς ἔσωσεν ἡμᾶς ως φιλάνθρωπος.

὾ θαῦμα πῶς μετὰ σαρκός, τοὺς ἀσάρκους δυσμενεῖς ἐτροπώσατο! πῶς καταβέβληκε, οἱ ἀσθενείας τὸν πολυμήχανον! πῶς οὐρανίοις λειτουργοίς, συνήφθη ὁ γῆινος, ἀγωνισάμενος, ὁ Ζηνόβιος, ὃν νὺν μακαρίζομεν.

Σώματα Μάρτυρες σεπτοί, αἰκισμοὶς παντοδαποὶς παρεδώκατε, προσαποβλέποντες, τὴν δι' αἰῶνος μακαριότητα, ἀδελφικὴ γὰρ τὴ στοργή, ἀλλήλοις συνδούμενοι, μαρτυρικαίς καλλοναίς, ἐλαμπρύνθητε, διὸ μακαρίζεσθε.

Ἡ μνήμη σήμερον ὑμῶν, φωταυγία λαμπομένη τοῦ Πνεύματος, πάσιν ἐπέλαμψε, θαυμάτων χάριν ἐναπαστράπτουσα, καὶ ίαμάτων ποταμούς, πηγάζει ἐκάστοτε, ἦν ἐορτάζοντες, μακαρίζομεν ὑμᾶς Χριστομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου τὰ ὅμματα δέομαι, μακρὰν ἐλαύνοντα, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, ἐκ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω σε, ἵνα πόθω σὲ ὑμνῶ τὴν πανύμνητον.

Ο Είρμος

«Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὅψιστος, ἐκῶν κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διὸ τὴν Ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Φοινίξας ἐρυθρότερον, τὴν ἱεράν σου αἴματι, στολὴν Ζηνόβιε Μάκαρ, Χριστῷ παρίστασαι χαίρων, ως Ἱεράρχης ἔνθεος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, μετὰ τῆς σῆς ὄμαίμονος, τῆς ἱερᾶς καὶ Παρθένου, καὶ Μάρτυρος Ζηνοβίας.

Θεοτοκίον

Σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, Προφῆται προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ῥάβδον καὶ ὄρος, καὶ τόμον ἐγγεγραμμένον, παλάτιον καὶ κλίμακα, καὶ γέφυραν μετάγουσαν, εἰς ὑψος θείας γνώσεως, ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτοκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ως σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.